

Mitt JVM i Bulgarien

Mitt JVM började något innan kl. 5 torsdagen den 1 februari 2018. Jag och de andra från Älvsbyns Idrottslinje som blivit uttagna att åka JVM packade bussen och fick sedan skjuts till Kallax. Väl där gick flyget 06.55 och alla deltagare från Norrbotten samlades. Dagen spenderades i olika flygplan på diverse flygplatser, vi flög till Arlanda, sedan München och till sist till Sofia, där vi åkte minibuss till Velingrad, staden som var JVM:s centralort. Efter 16-17h resa var vi framme på hotellet. Det var sparsamt med snö vad vi kunde se i bussresan mot Velingrad, det fanns ingen snö alls i staden.

Dagen efter åkte vi till Model event-området. Snön fanns inte förrän vi kom högt upp i bergen. Vi åkte och testade att känna på kartan och spårkvalitén. Det var väldigt svårt att kontrollera hastigheten utför, speciellt om en åkte i tidigare uppkörda gen. Det var dock större andel spår och smalspår än jag trodde att det skulle vara under tävlingarna när jag jämfört med tidigare kartor från Bulgarien så det kändes väldigt roligt.

3:e februari. Dagen innan tävlingarna började. Jag for upp och åkte ett litet pass på Model event-området igen, det regnade och var några få plusgrader. Sedan åkte vi ner för att titta när seniorerna åkte sin sprint. Det var väldigt roligt då de kammade hem två guld och ett silver.

4:e februari. Sprinten. Det var helt sjukt. Det började med att jag åkte utför ett smalspår där det absolut inte var möjligt att kontrollera hastigheten. Det var extremt brant och mycket träd i och kring spåret och nedanför spåret så jag var tvungen att slänga mig ner för att inte köra in i några träd. När jag sedan försökte åka igen var det en annan åkare som åkte om mig och satte sig precis framför mig vilket gjorde att jag också ramlade. Jag har aldrig ramlat så många gånger under ett lopp som jag gjorde under detta lopp. Lite andra spännande saker som hände under loppet var att försöka hoppa över bäckarna som var helt öppna. Jag hade ju hört om att vi nog skulle behöva göra det men när jag väl var där vid bäcken blev jag nästan chockad, det var väldigt speciellt. Sen var det så extremt löst i spåren så det var verkligen inget stavfäste alls och var extremt svårt att ta sig fram. Det var inte ett roligt lopp alls faktiskt. Det var även intressant att åka på banan då smalspåren helt plötsligt tog slut ibland. Det var alltså barmark där spåret skulle ha varit i ca 2-12m. Det var extremt speciellt att springa med skidorna på fötterna på barmarken, med de bästa tävlingsskidorna på ställen där en absolut aldrig skulle ha åkt med ens sämsta skidor. Det var bara att trampa över mossor, rötter och stenar.

5:e februari. Medeldistansen. Kvällen innan fick vi reda på att de var ute och letade efter nya spår till området där medeldistansen skulle gå dagen efter, alltså körde de upp spåren först kvällen innan vilket kändes väldigt underligt. Det var soligt och jättevarmt vilket var väldigt härligt. Det hade varit kallt på natten så det var skare när vi åkte. Hela banan gick på någon sorts ängar, det var öppen mark, så det var bara att gena hela banan. Det var väldigt roligt och fint att åka, jag bommade dock till en kontroll där jag råkade åka ner i en ravin och blev tvungen att ta väldigt mycket höjd och samtidigt råkade åka ner där det inte var något spår så fick gena nerför på skrå, det var väldigt brant. Det var i alla fall roligt att åka på medeldistansen vilket kändes väldigt positivt efter antiklimaxet som sprinten bjöd på för min del.

6:e februari. Vilodag. Jag stannade kvar i nere i byn. Simmade lite i det helande vattnet som var i bassängen, Velingrad är efter allt ändå Balkans spahuvudstad. Sedan var det även den första prisutdelningen.

7:e februari. Långdistansen. Det var den mest krävande bana jag någonsin åkt och även en av de mest speciella. De hade alltså ändrat något på kartan, lagt in mtb-o-tecknet för hinder där det alltså skulle vara 2-12m uppehåll av snö. De hade även lagt in prickspår på kartan där det ansågs vara "farligt" att åka i båda åkriktningarna. Det spelade dock ingen roll för det fanns inga bra vägval utan att behöva åka där det inte var farligt eller ingen snö. Det var inte heller alla ställen i skogen där det var barmark som var markerade på kartan så det hjälpte inte så mycket ändå. Banan gick väldigt mycket upp och ner, vi åkte uppåt till en kontroll för att vända om och åka utför och tappa all höjd som vi tagit, för att sedan åka upp igen och så vidare. Jag har aldrig varit så trött i hela mitt liv som när jag kom i mål efter den banan. Jag slog nytt trötthetsrekord tidigare denna säsong på långdistansen i Övertorneå, men det här var ännu värre. Loppet började tyvärr med en enorm bom till första kontrollen vilket verkligen inte var motiverande. Jag trodde inte att jag skulle orka ta mig i mål för jag var så fruktansvärt trött, men det gick ändå på något vis. Det var dock denna dag jag märkte att det kanske kunde löna sig att ta av sig och springa, både utför och uppför, då jag när jag hade på mig skidorna blev ifrånsprungen även utför. Det har jag aldrig varit med om tidigare i alla fall, men det beror kanske på att utförsbacken till stor del bestod av barmark som skulle tas sig över på skidorna, vilket inte går så snabbt. I Bulgarien har jag i alla fall lärt mig att hålla balansen och kunna åka skidor på barmarken och vara beredd på skillnaden i hastighet när en kommer från väldigt isigt och hård snö till gräs, mossa och liknande.

8:e februari. Sista dagen av mästerskapet, vilket innebär stafett. Jag trodde att jag blev sjuk på kvällen efter långdistansen så jag fick byta rum för att inte smitta de andra. Jag mådde dock bättre så att jag kunde åka men jag var sannerligen inte i någon form, hade ingen energi i kroppen. Det var i alla fall roligt att få åka stafetten. Orienteringsmässigt var det mitt bästa lopp på mästerskapet vilket var roligt men kroppen hade ingenting att sätta emot. På eftermiddagen var det avslutningsceremoni med prisutdelning och kvällen avslutades med bankett.

Fredagen den 9 februari. Dagen för hemresan. Vi påbörjade resan direkt på morgonen och kom, efter lika många byten av flyg, hem något försenade och jag var hemma i Piteå ca 12 på kvällen. Det med ett nytt bagage med många nya erfarenheter. Tråkigt nog gick inte tävlingarna som jag hade hoppats vilket självklart var väldigt tråkigt. Jag försöker dock att tänka på allt det positiva som mitt JVM har gett mig, men det är väl så med en tävlingssperson, nöjer sig inte om det inte går bra.

Elin Nordlund

Junior VM 2018

Piteå IF OK